

Bílá kulička

„Jano, pojď a nedělej tady ostudu!“

Na první perón brněnského nástupiště vyšla z vestibulu mladá žena s dítětem. Divoce sebou cukalo a vši silou se snažilo se ženě vytrhnout z ruky.

„Když já mám štrašnou žížu.“

Matka se rozhlédla po nástupišti. Na jeho konci se spásně rýsoval malý bufet, kde vždycky točili tu dobrou žlutou limonádu.

„Tak jo,“ otočila se na dcerku, „koupím támhle limču. Ale už přestaneš být protivná.“

Holčička zatřásla hlavou, vytřela si rukou z očí slzy a ochotně matku následovala k výdejním okenku. Když dostala do rukou kelímek, pevně ho objala malými prstíky a hltavě se napila. Přitom si asi třetinu obsahu vylila na svou bělostnou zimí bundu, která tímto dostala zelenožlutý nádech.

„Jů, to byla žíža,“ odložila kelímek od úst a zadívala se na matku, „A kdy babička přijede?“

Matka, zatímco dcerka pila, se zabrala do pozorování ruchu na nástupišti, a tak ji ani nevnímala. První, na koho jí padl zrak, byl chlapec v pevném objetí s dívkou. Líbali se tak vášnivě, až z toho dívce spadly brýle na zem. Naštěstí se nerozbily, dívka je se smíchem zvedla a dál se věnovala svému chlapci. Maminka se v duchu pousmála při vzpomínce, když jí manžel odjížděl na vojnu a ona se s ním loučila přesně stejným způsobem. Až na to, že jí se brýle rozbily.

Vedle nich se o střešní podpěru opíral jakýsi bezdomovec. Vypadal, že okolní dění příliš nevnímá, nejspíš byl po noci strávené na nádražní lavičce rád, že se může schovat pod střechu. Opodál projížděl oranžový nákladní vozík naložený poštovními balíky. Vždycky se jí ohromně líbilo, jak řidiči dokáží obratně kličkovat mezi sloupy, aniž by spadli i s vozíkem do kolejíště.

„Prosím pozor, hlášení o změně nástupiště,“ ozvalo se z tlampače, „rychlík číslo 623 ze směru Praha, Pardubice a Česká Třebová mimořádně přijede k druhému nástupišti, kolej třetí.“

„Jů, mamí, podívej se na ty holuby!“

Holčička se radostně rozeběhla do hejna holubů, které se sneslo před ní na perón. Holubi se okamžitě rozprchli do všech stran, ale po chvíli se zase slétli na to samé místo, kde je s radostí dívenka opět rozehnala.

„Prosím pozor,“ oznamoval tlampač, „na první koleji bude probíhat posun.“

Jeden z holubů zůstal sedět osamoceně a svýma očima jako špendlíky si všímal zbytku rohlíku na zemi. Jana se přikrčila a pomalu se k němu zezadu plížila. Bezmyšlenkovitě upustila prázdný kelímek. Chtěla ulovit holuba.

* * * * *

„Pepiku, já už musím, zvládneš to sám, ne?“

„Jasný, bez obav.“

„Tak se měj, čau.“

„Zdarec.“

Strojvedoucí ještě sledoval svého kolegu jak běží přes kolejiště směrem k tramvajové zastávce a pak se zase pohodlně usadil v sedadle. Seděl v kabině lokomotivy jen tak, v trenýrkách a tílku, z jedné ruky dopíjel cestou už zteplalou Kofolu a druhou rukou si nakládal buček na chleba. Z malého otřískaného rádia pověšeného na opěradle sedadla hrála jeho oblíbená písnička a on si podupával holou nohou do rytmu. Už jen přejet s lokomotivou na odstavnou kolej, kde ji předá další službě. Vyčkával na pokyn vysílačkou umožňující začít posunování.

„Pepčo, první kolej volná, posun dovolen, přepínám.“ zachrčelo z vysílačky na palubní desce. Josef odložil chleba, stiskl tlačítko vysílačky a zahučel do mikrofonu: „Rozumím, první kolej volná, posun dovolen, končím.“

Posunul ovládací páku do polohy vpřed, sběrač se s prásknutím přilepil k troleji, ozvalo se zasvištění nabíhajícího motoru a stotunový kolos se uvedl do pohybu. Josefovi se vždycky líbil pohled ze svého vyvýšeného pracoviště, kde měl pocit že má vše ve vlastních rukou. Bavila jej ta představa, že za sebou táhne několik set lidí a že vlastně trochu ovládá jejich osudy. Stačilo by trochu méně přidat rychlost a polovina z nich by dorazila pozdě na své schůzky. Stačilo by trochu více přidat rychlost a ta stejná polovina by na své schůzky zbytečně čekala. Josef se tím sice bavil, ale zároveň si plně uvědomoval svoji zodpovědnost.

Ale v tu chvíli jej zaujala a vyděsila úplně jiná věc. Asi 20 metrů před lokomotivou zpod střechy perónu prudce vyletěl holub a za ním se řítila malá bílá kulička s rukama napřaženýma před sebe, jako by chtěla někoho obejmout. Rychle stiskl tlačítko lokomotivní houkačky, ze střechy se ozval její pronikavý tón, ale kulička nereagovala a utíkala stále dál.

Josef okamžitě zatáhl za páku lokomotivní brzdy a křečovitě ji táhl k sobě, jako kdyby vlastní vahou pomáhal stroji zabrzdit. Sledoval, jak se levý nárazník zlověstně přibližuje k bílému uzlíku oblečení.

„Doprdele tak stůj!“ vykřikl zoufale. Bylo mu jasné, že mašina včas nikdy nezastaví.

* * * * *

Boris Jerimov zemřel 25.ledna 2004 na následky těžkého podchlazení. Byl nalezen po třech dnech pod jedním z brněnských železničních viaduktů. Bylo mu 44 let. Tento rozený Ukrajinec vystudoval univerzitu v Kyjevě a několik let se živil jako projektant. Po rozpadu Sovětského svazu a v následném chaosu o svou pozici přišel a jako spousta dalších emigroval do České republiky, kde doufal v nalezení nové práce.

O ukrajinského projektanta v té době nikdo nestál, a tak musel začít u těch nejjednodušších profesí. Když byl mladší, často pomáhal svému dědečkovi zedníkovi s jeho řemeslem a tak leccos pochytil a naučil se. Nechával se tedy, samozřejmě nelegálně, najímat jako stavební dělník. Nešlo o nějaké velké stavby, protože stavební firmy si nemohly dovolit najímat pracovní síly bez občanství a pracovního povolení. Ale soukromníci, pro které dělal, byli s jeho prací spokojeni a Boris se celkem slušně uživil.

Jeho život plynul vcelku poklidně až do doby, kdy se těžce zranil při stavbě rodinného domku. Těžký kbelík s betonem mu spadl na pravou ruku a rozdrtil mu zápěstí. Toto zranění se mu nepodařilo nikdy pořádně vyléčit a jeho ruka se stala nepohyblivou. Takového dělníka však nikdo najímat nechtěl.

Octl se takříkajíc na dlažbě. Od té doby přežíval ze dne na den, stal se tím, čemu lidé říkají bezdomovec. Bydlel pod mosty, ve skladištích a vůbec všude, kam nepršelo a nefoukalo. Jedl co našel, zbytky po lidech na nádraží, za peníze co vyžebrał si kupoval levné víno, které ho aspoň trošku zahřálo.

Boris Jerimov zemřel 25. ledna 2004, několik hodin poté, co zachránil malou holčičku před pádem pod kola projíždějící lokomotivy. Nedostalo se mu žádné slávy ani potlesku. Žádné palcové titulky v novinách. Nějaká starší paní mu dala dvacetikorunu na pivo. Večer ho jako každý den z nádraží vyhnala policejní hlídka. A on musel jít spát pod most.

V noci z 25. na 26. ledna 2004 bylo naměřeno -21°C.